

[Jens Thomsen.]

egner sig udmærket godt til Haandarbejde, naar det paabegyndes rettidigt. Der kunde graves Mergel op i Dynger, som var lette at komme til, naar der igen bliver Benzin til Kørsel. I mange Kommuner ligger der Mosekalk, der trænger til at graves op, saa at Vandindholdet kan nedsættes. Saadanne Beredskabslagre vil der altid være Brug for, og en stor Del kunde sikkert køres ud straks med Heste og Vogne, naar Arbejdet blot blev sat i System. Naar det gælder om at skaffe Arbejde til ledige Hænder, kan der godt anvendes Mergel med lavere Kalkindhold; den Slags Mergel findes i mange Kommuner spredt over hele Landet, og derved vil det blive lettere at fremskaffe Arbejde i Nærheden af Arbejdsløsheden.

Jeg formoder, at Venstres Tilfredshed med det foreliggende Lovforslag i nogen Maade er fremsat paa Grund af Hensynet til Samlingsregeringen. Denne Opfattelse støttes da ogsaa af de Udtalelser, som er fremsat baade af det ærede Medlem Hr. Bomholt og af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen. Det er jo Samlingsregeringens Formaal at udsætte Forhandlingen om de Spørgsmaal, der ikke er Enighed om, medens vi er inde under de nuværende Forhold. Man dækker paa den Maade den fejlede Politik, der er ført, og som stadig fortsættes. Denne Fremgangsmaade er en alvorlig Fare for Fremtiden. Det er godt med Sammenhold i kritiske Tider, hvis Sammenholdet koncentrerer om de Handlinger og Traditioner, der har løftet Udviklingen opad, men samtidig maa de begaaede Fejlgreb, der har draget nedad, ophæves, ellers kører vi kun længere ud i Uføret. Vi maa efter min Mening ikke stille os afventende og undlade at løse Problemerne. Vi kan enes om Arbejdet for Landvinding af vandlidende, sure Arealer, men det haster meget mere med en aandelig Landvinding, der kan tilføre Folket det Livsmod og den Selvopholdelsesdrift, som Arbejdsløshedslovgivningen har svækket. Men der maa handles nu i Skæbnetimen, for vi kan ikke standse Tidens Kværn med en afventende, gold Politik. Den Tid, vi har haft, vender aldrig tilbage, og spilder vi i Skæbnetimen en Chance til at rette de begaaede Fejl, kan det blive skæbnesvangert. Lad os derfor ændre det foreliggende Lovforslag, saa

det kan medvirke til at fostre en Ungdom med Viljestyrke og Selvopholdelsesdrift, der kan bære Danmark ind i Dagen ny.

Alfred Jensen: Jeg kan melde mig til dem, der er interesserede i Bekæmpelsen af Ungdomsarbejdsløsheden, og for øvrigt ogsaa til dem, der vil være med til at oplære Ungdommen til Arbejde i Arbejdets Aand, som man siger her. Men jeg føler ikke, at det Forslag, der her er fremlagt, egner sig til Opfyldelse af disse Formaal.

Det er meget muligt, at der har været henvist Folk til Beskæftigelsesforanstaltningerne, som ikke tidligere har været kendt med Arbejde, og som nu lærer at arbejde, men stort set har det været saadan, at de, der er blevet henvist til Beskæftigelsesforanstaltninger, ikke har været ukendt med Arbejde, ikke har været ukendt med det Begreb, som omtales saa meget her, tværtimod. Adskillige af de Mennesker, som er blevet henvist til dette Arbejde, har prøvet, hvad det vil sige at arbejde for Føden, ofte i en halv Snes Aar. Jeg kender flere Eksempler, og jeg skal her nævne et. Det drejer sig om en ung Mand, der i de sidste to Aar kun har haft en Arbejdsløshed af godt og vel fire Maaneder, en Arbejdsløshed, som han har faaet, efter at han har aftjent sin Værnepligt. Han har arbejdet, indtil han blev indkaldt til Militæret. Nu her i Efteraaret, hvor han har opnaaet at gaa mere end fire Maaneder arbejdsløs, henvises han straks til Ungdomsarbejdet. Det kan man vist sige er ganske overflødig. En Mand, som er vant til at arbejde, en Mand, som har aftjent sin Værnepligt, kan dog absolut ikke høre til den Type af Mennesker, man mener trænger til Oplæring i Arbejdets Aand.

Altsaa, her er et enkelt Eksempel, som det stiller sig, medens Loven er møntet paa, at man kan henvises efter 4 Maaneders Ledighed. Hvorledes bliver det saa ikke, naar man gaar ned til 2 Maaneder? Det vil praktisk talt sige, at det bliver saadan, at man kan henvises, hvem det skal være, til disse Beskæftigelsesforanstaltninger. Naar man saa samtidig udvider den Aldersperiode, hvori man kan tage Folk og henviser dem til disse Arbejder, fra 18—22 Aar med 3 Aar op til 25 Aar, vil det sige, at en hel Del unge, som altid har arbejdet, som vil